

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ακόμα ή συζήτηση για τὸ ἄρθρο τοῦ Βρούτου «Τιμὴ καὶ ἀνάθεμα» ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν προπερασμένο «Νουμᾶ». Ὁ Δικηγόρικὸς σύλλογος ἔστειλε καὶ μᾶς ζήτησε φύλλα καὶ διαβάστηκε τούτη τὴ φορὰ ὁ «Νουμᾶς» ἀπὸ ἀθρόους ποὺ δὲν τὸν εἶχανε πιάσει ποτὲ στὸ χέρι, ποὺ δὲν εἶχανε πιάσει ποτὲ βιβλίο γραμμένο στὴ δημοτική. Ἀκόμα καὶ χτὲς ἤρθανε στὸ γραφεῖο μερικοὶ ἀθρόοι ἀγνωστοί μας καὶ μᾶς ζητήσανε τὸ φύλλο. Τόση βαθιὰ αἵσθηση ἔκαμε τὸ ἄρθρο τοῦ Βρούτου.

Δυστυχῶς ὅλοι δὲν τὸ νιώσανε τὸ ἄρθρο, δὲ νιώσανε τὸ γιατί γράφτηκε. Καὶ πιστέψανε, οἱ ἀρελῆστεροι, πὼς γράφτηκε μόνο καὶ μόνο.... ἀπὸ λόγους προσωπικοῦς, γιὰ ν' ἀντιπολιτευτεῖ τὸ Βενιζέλο! Ἐνας μάλιστα, δικηγόρος κιάλας, εἶχε τὴν εἰλικρίνεια καὶ νὰ μᾶς τὸ πῇ:

— Ἐγὼ εἶμαι φαυλοκράτης, φίλε μου, καὶ ἔχω τίς ἴδιες ἰδέες μὲ τὸ Βρούτο!

Μπερεῖ. Ὁ Βρούτος ὅμως, τὸν βεβαιώνουμε τὸν κ. δικηγόρο μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο, δὲν ἔχει καθόλου τίς ἴδιες ἰδέες μὲ τὴν ἀφεντιά του καὶ τὸ ἄρθρο τῷ γράψε ὅχι ὡς ἐχτρός, μὰ ὡς φίλος τοῦ Βενιζέλου, ὡς φίλος ἀληθινὸς ποὺ τὸ θεωρεῖ χρέος του νὰ λέει στὸ φίλο του τὴν ἀλήθεια.

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΗ» τῶν 15. 1. 913 ξανατύπωσε στὴ δεύτερη σελίδα τους ἀλλάκιρο σχεδὸν τὸ ἄρθρο τοῦ Λυδοῦ Ποδαβροῦ, «Ἀνάλογα μὲ τίς θυσίες», ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν περασμένο «Νουμᾶ». Η «Ἀκρόπολη» τὸ ἄρθρο τοῦ συνεργάτη μας τὸ χαρὰ χτυρίζει «ἐνδιαφέρον ἄρθρον ἀνδρὸς ἐγκύψαντος εἰς τὴν ἐθνικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν τελευταίων αἰώνων». Κι ἀληθινὰ ὁ Λυδὸς Ποδαβρὸς καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο καὶ μὲ τὰλλα τοῦ ἄρθρου τὰ πολιτικά ποὺ δημοσίεψε στὸ «Νουμᾶ» (μὴν ξεχνᾶτε τὸ προφητικὸ τοῦ «Στρατὸ μὰ καὶ συμμάχους» καὶ τὸ προτελευταῖο τοῦ «Μοῖρασμα κτλ.)) ἀπόδειξε πὼς κατέχει ὅσο λίγοι τὰ τέτια ζητήματα καὶ κρίνει πάντοτε σωστά καὶ στοχαστικά. Ὁ Λυδὸς Ποδαβρὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς παλιότερους συνεργάτες τοῦ «Νουμᾶ». Στὰ πρῶτα χρόνια ὑπόγραφε, ἂν καὶ φοιτητὴς, τῶρα του μὲ τὸν ὄνομά του. Τώρα εἶναι Σχολάρχης καὶ τὸ καινούριο Σύνταγμα τὸν ἀναγκάζει νὰ κρύβεται μὲ ψευτόνομα.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ βρέθηκε κ' ἓνας χριστιανὸς νὰ

μᾶς πῇ γιατί ἀργεῖ νὰ πέσει τὸ Μπιζάνι. Ὁ βουλευτὴς κ. Θαλῆς Κουτούπης, ποὺ βρίσκεται τώρα στὸ Μπιζάνι, «στὸ κέντρο τῆς παρατάξεως», δημοσιεύει ἓνα ἄρθρο στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς περασμένης Κερικῆς καὶ μᾶς ἀποδείχνει τετραγωνικώτατα πὼς, ἐνῶ οἱ δικοί μας πολεμοῦνε καὶ ἡρωϊκώτατα, τὸ Μπιζάνι ἀργεῖ νὰ πέσει. Μὰ κι ἂν πέσει, λέει, πάλι θὰ χάσομερῆσομε λίγο νὰ μποῦμε στὰ Γιάνινα.

Καὶ τὰ λόγια του πρέπει νὰ πιστέψουμε. Ὁταν ἐδῶ κ' ἓνα μῆνα ἤρθε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῆς Ἡπειροῦ γιὰ λίγες μέρες ὁ κ. Κουτούπης τὸν ἐρωτήσαμε ἂν πέφτει τὸ Μπιζάνι, γιατί οἱ Ἀθηναῖκες φημερίδες καίνες τίς μέρες ὅλο καὶ τό... ρήχυναν.

— Οἱ φημερίδες, μᾶς εἶπε, δὲν ξέρουν τί γράφουν. Τὸ Μπιζάνι εἶναι τόσο δυνατὰ ὀχυρωμένο, ποὺ γιὰ νὰ πέσει χρειάζεται πολὺς στρατός, πολλὸς καιρὸς καὶ πολλὲς θυσίες.

Ἄς τὸ πάρουμε λοιπὸν ἀπόφαση αὐτὸ οἱ ἀνυπόμονοι Ἀθηναῖοι κι ἂς περιμένουμε νάρθει ἡ ὥρα του καὶ τοῦ Μπιζανιοῦ. Ὁ κ. Κουτούπης μᾶς βεβαιώνει πὼς καὶ μόνο ποὺ κρατάνε τίς θέσεις τους οἱ δικοί μας εἶναι ἡρωῖσμοις ἀπάνταστος.

ΕΝΑΣ φίλος Πειραιώτης, ὁ κ. Νίκος Ἀνα..., μᾶς στέλνει δυὸ τραγουδάκια ποὺ τὰ ταίριαξε, λέει, «κάπως ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ καὶ σύμφωνα μὲ τὰ σημερινὰ γεγονότα, καὶ τὰ τραγουδάγε».

I

Νὰ χαμπηλώναν τὰ βουνά, νὰ ψήλωναν οἱ κάμποι
γιὰ νᾶβλεπα νὰ Γιάνινα, τὴν παλαιμένη χώρα,
πὼς πολεμοῦν οἱ Ἕλληνες μὲ τὸ σπαθὶ στὰ δόντια,
στὰ δόντια σέρνουν τὸ σπαθὶ, στὰ χέρια τὸ ντουφέκι.

II

Νὰ χαμπηλώνουν τὰ βουνά, νᾶβλεπα στὸ Μπιζάνι
πὼς πολεμοῦν οἱ Ἕλληνες ποὺ ὁ Τούρκος δὲν τοὺς φτάνει.
Σὰν τὰ λιοντάρια πολεμοῦν, σὰν τοὺς ἀητούς πετάνε,
τά' στὰ Γιανιώτικα βουνά τὴ Νίκη χαιρετάνε.

Ὁ φίλος σημειώνει στὸ γράμμα του πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ τραγουδάκια τῆς στιγμῆς ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ μερικὰ πατριωτικὰ ποὺ φάνηκαν αὐτὲς τίς μέρες στὶς ἐφημερίδες. Σύμφωνοι.